

HỒI THỨ NĂM MƯƠI HAI

NHỚ SƯ MUỘI HỒ XUNG LÂM BỆNH

Lệnh Hồ Xung đứng trơ ra hồi lâu rồi lặn quẹt lửa đốt đuốc để tiếp tục coi đồ hình trên vách đá... Hắn thấy kiếm chiêu mỗi lúc một kỳ ảo, càng đánh càng tinh diệu. Hơn trăm chiêu cuối cùng thực đến độ kỳ ảo khôn lường, kỳ bí tuyệt luân. Nhưng bất luận kiếm chiêu lợi hại đến đâu còn bổng của đối phương vẫn ghê gớm hơn để kiếm chế. Kiếm pháp phái Hoa Sơn cuối cùng không chống nổi khiến người sử kiếm phải rút bỏ trường kiếm, cúi đầu uốn gối quỳ xuống trước mặt người sử côn. Bao nhiêu phần nộ trong lòng Lệnh Hồ Xung đều tiêu tan hết, chỉ còn lại một nỗi buồn man mác. Tuy hắn biết người sử côn khắc đồ hình này không khỏi có điều kiêu ngạo khinh bạc, nhưng Hoa Sơn kiếm pháp bị đả phá hết, không còn cách gì để tranh hùng thực sự cả trăm phần trăm, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Tối hôm ấy Lệnh Hồ Xung đi quanh trong hậu động chẳng hiểu đến mấy trăm vòng. Suốt đời chưa bao giờ hắn bị đả kích trầm trọng như lần này. Miệng hắn lẩm bẩm:

- Bọn mình tự hào võ công phái Hoa Sơn được liệt danh vào hàng Ngũ nhạc kiếm pháp tức là một danh môn đại phái nhất nhì trong võ lâm mà thực ra võ công bản phái chưa chịu nổi một đòn của người ta. Những kiếm chiêu trên vách đá ít ra là tới phân nửa cả sư phụ, sư nương cũng chưa học đến. Song giả tử có luyện được kiếm pháp bản môn tới trình độ tối cao và dù là sư phụ cũng còn thua xa lắm. Như vậy nó còn dùng làm gì được? Đối phương mà biết cách phá giải thì tay cao thủ tuyệt đối bản môn cũng phải quảng kiếm đầu hàng. Bằng chẳng chịu thua thì chỉ còn đường tự sát. Lệnh Hồ Xung càng ngẫm nghĩ càng đau khổ. Phương đông hùng sáng, hắn cũng không biết. Lúc trời sáng rõ, hắn nhìn hình người quỳ xuống đất đầu hàng, lòng càng se lại. Hắn cầm kiếm lên muốn đeo vách đá đi. Nhưng mũi kiếm sắp chạm vào vách hắn lại nghĩ:

- Bạc đại trượng phu phải cho quang minh lỗi lạc. Bại là bại, thắng là thắng. Kỹ thuật phái Hoa Sơn mình không bằng người thì còn nói gì nữa?

Đoạn hắn rút trường kiếm xuống buông một tiếng thở dài. Hắn lại đi coi những hình khắc kiếm chiêu của bốn phái Tung Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn và Hằng Sơn thì cũng bị đối thủ đánh thua liểng xiểng, không còn thế nào cứu vãn được rồi sau cùng cũng phải quỳ xuống đầu hàng.

Lệnh Hồ Xung có tư chất thông minh đặc biệt lại theo một phái lâu ngày nên kiến văn rộng rãi. Tuy hắn không hiểu rõ đến chỗ tinh thâm về kiếm chiêu của các phái kia nhưng những điều cốt yếu hắn đều đã được nghe qua. Những kiếm chiêu khắc trên vách đá, chẳng chiêu nào không cực kỳ cao minh lợi hại, song mỗi chiêu đều bị đối phương đả phá. Ngoài sự kinh hãi trong lòng hắn còn tràn ngập mối nghi ngờ. Hắn tự hỏi:

- Phạm Tung, Triệu Hạc, Trương Thừa Phong, Trương Thừa Vân là những người lai lịch thế nào? Tại sao họ lại nghĩ ra được cách đả phá những kiếm chiêu của Ngũ nhạc kiếm pháp mình mà mình chưa từng nghe người trong võ lâm nói tới? Tại sao Ngũ nhạc kiếm pháp vẫn giữ được oai danh cho tới ngày nay?

Lệnh Hồ Xung nhận thấy Ngũ nhạc kiếm phái ngày nay vẫn đứng vào hàng cực phách ở đời thật không khỏi có chỗ mạo danh dối đời hay ít ra kiêu hãnh mà nổi tiếng. Mấy nghìn người từ sư trưởng đến đệ tử Ngũ nhạc kiếm phái mà còn đứng vững được là nhờ những đồ hình khắc trên vách đá này chưa bị tiết lộ ra ngoài.

Bỗng trong lòng Lệnh Hồ Xung nảy ra một ý niệm:

- Sao ta chẳng giơ búa lên bặt hết đồ hình trên vách đá này đi, không để lại một vết tích gì ở trên thế gian nữa? Như vậy có phải Ngũ nhạc kiếm phái sẽ bảo toàn được oai danh, coi như ta chưa phát giác ta hậu động này.

Hắn lượm một cây búa lớn lên, nhưng khi coi tới những chiêu số kỳ diệu trên vách đá lại không nỡ hạ thủ bặt đi. Hắn trầm ngâm một lúc rồi la lên:

- Bặt tai lại để ăn cắp nhạc ngựa là tự dối mình và dối người. Lệnh Hồ Xung này khi nào lại hành động thế được?

Lệnh Hồ Xung đi ra tiền động suy nghĩ hàng nửa ngày rồi lại vào hậu động quan sát những đồ hình trên vách đá. Hắn hết đi ra rồi lại đi vào không biết bao nhiêu lần nữa. Trời đã xế chiều, bỗng nghe có tiếng bước chân sột soạt. Nhạc Linh San xách thùng cơm đi lên. Lệnh Hồ Xung mừng rỡ vô cùng. Hắn chạy ra sườn núi đón tiếp lớn tiếng gọi:

- Tiểu sư muội!

Thanh âm hắn run lên tỏ ra cực kỳ xúc động.

Nhạc Linh San không trả lời, cứ cắm đầu đi lên. Nàng đặt thùng cơm xuống bàn đánh kịch một tiếng rồi không thèm liếc mắt ngó Lệnh Hồ Xung lấy một lần, trở gót đi luôn.

Lệnh Hồ Xung xiết nỗi bồn chồn. Hắn la lên:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội! Tiểu sư muội làm sao thế?

Nhạc Linh San hắng giọng một tiếng, chỉ đầu ngón chân trái xuống đất, tung mình nhảy vọt xuống núi.

Lệnh Hồ Xung kêu hoài:

- Tiểu sư muội! Tiểu sư muội!...

Nhưng thủy chung Nhạc Linh San vẫn không thưa mà cũng chẳng ngoảnh đầu lại ngó hắn lần nào.

Lệnh Hồ Xung trong dạ hoang mang, không biết làm thế nào được. Hắn mở thùng ra coi thấy đủ cơm trắng và hai đĩa rau như mọi khi. Hắn đứng ngơ ngẩn ngó thùng cơm rồi ngây người ra như phỗng đá.

Tối hôm ấy Lệnh Hồ Xung hai ba lần định ăn cơm nhưng lần cũng chỉ vào một miếng là lại thấy đắng mồm đắng miệng không sao nuốt đi được. Hắn đành bỏ bát đĩa xuống không ăn uống nữa, ngồi lảm bảm:

- Nếu tiểu sư muội giận mình thì sao lại còn đưa cơm lên cho? Bằng nàng không giận thì sao lại chẳng nói với mình lấy một câu hay ngó mình lấy một lần? Còn cho là Lục sư đệ mắc bệnh nên nàng phải mang cơm lên cũng không đúng, vì Lục sư đệ mà

đau thì còn có ngũ sư đệ, bát sư đệ... ai đưa cơm cho mình chẳng được? Tại sao tiểu sư muội phải tranh lấy việc này?

Những làn sóng tư tưởng nhô lên dẹp xuống dồn dập trong lòng hấn về việc suy đoán tâm tình Nhạc Linh San, khiến hấn phứt bỏ cả việc xem xét võ công trên vách đá trong hậu động.

Hôm sau lúc xế chiều, Nhạc Linh San lại đưa cơm lên, nàng vẫn không thềm ngó hấn lấy một lần, hay nói lấy một câu. Lúc xuống núi còn hát vang bài "Phúc Kiến sơn ca".

Lệnh Hồ Xung lòng đau như cắt, bụng bảo dạ:

- Té ra nàng cố ý trêu tức ta.

Đến chiều hôm thứ ba, Nhạc Linh San cũng lên, nàng đặt mạnh thùng cơm xuống bàn rồi lại trở gót đi luôn.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được nữa la lên:

- Có chuyện gì xin cứ nói đi!

Lệnh Hồ Xung thấy mặt nàng lộ vẻ lạnh lùng tựa hồ bao phủ một làn sương dày đặc, tuyệt không một chút niềm nở vui tươi, đâm ra luống cuống, hấn ấp úng:

- Tiểu sư muội... Tiểu sư muội... Tiểu sư muội...

Nhạc Linh San hỏi:

- Tiểu sư muội làm sao?

Lệnh Hồ Xung ấp úng:

- Tiểu huynh... tiểu huynh....

Ngày thường hấn là người ung dung lãng mạn, miệng lưỡi mau lẹ. Nhưng lúc này hấn yêu Nhạc Linh San bằng một tấm lòng tha thiết, nên không thốt nên lời.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca không nói thì tiểu sư muội đi đây!

Đoạn xoay mình cất bước.

Lệnh Hồ Xung bồn chồn trong dạ. Hấn tự nhủ:

- Bây giờ nàng xuống núi, thì mình phải chờ đến chiều mai. Vả mình không hỏi cho biết sự tình, đêm nay biết bao nỗi đau khổ hành hạ thì mình chịu sao nổi? Hơn nữa cứ coi điệu này thì chắc mai nàng lại lên, có khi đến hàng tháng nàng chẳng lên nữa cũng chưa biết chừng.

Trước tình trạng cấp bách, hấn vội vươn tay ra nắm tay áo Nhạc Linh San.

Nhạc Linh San tức giận vùng vằng:

- Buông tay ra!

Rồi nàng giật mạnh đánh "roac" một tiếng, tay áo bị đứt trề xuống, để hở làn da trắng nõn một bên cánh tay. Nhạc Linh San vừa thẹn vừa tức. Nàng không biết dấu cánh tay vào đâu được.

Ta nên biết đàn bà con gái đời xưa, trừ mặt mũi và hai bàn tay, không thể để hở hang bất cứ một chỗ nào trong thân thể, vì đó là một điều rất nhơ nhuốc hổ thẹn. Nhạc Linh San tuy là người đã học võ nhưng vẫn còn câu nệ những tiểu tiết thông thường của con nhà khuê các. Nay đột nhiên hở nửa cánh tay nàng ngượng ngịu bẽn lẽn la lên:

- Ngươi... lớn mặt...

Lệnh Hồ Xung hốt hoảng xin lỗi:

- Tiểu sư muội! Tiểu huynh rất ân hận... không phải tiểu huynh cố ý thế đâu.

Nhạc Linh San phải lấy ống tay bên phải phủ lên cánh tay bên trái. Nàng lớn tiếng hỏi:

- Đại sư ca muốn nói gì?

Lệnh Hồ Xung ngập ngừng nói:

- Tiểu huynh không hiểu vì lẽ gì... tiểu sư muội lại đối đãi với tiểu huynh như vậy? Nếu tiểu huynh có tội thiệt... thì tiểu sư muội cứ rút kiếm mà đâm vào người tiểu huynh mười bảy mười tám nhát... dù tiểu huynh có chết cũng không oán hận.

Nhạc Linh San cười nhạt nói:

- Đại sư ca là bậc huynh trưởng, còn ai dám hạch tội nữa? Nói chi đến chuyện chém 17, 18 nhát? Đại sư ca không đâm người ta 17, 18 nhát là phúc lắm rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu huynh đã nghĩ đến bề ớc mà không sao hiểu được mình mắc tội với tiểu sư muội ở chỗ nào?

Nhạc Linh San la lên:

- Đại sư ca không hiểu ư? Đại sư ca không hiểu ư? Đại sư ca bảo Lục Hân nhi đầu cáo với gia gia má má, chắc là đại sư ca hiểu lắm rồi.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tiểu huynh bảo Lục sư đệ đầu cáo chuyện gì lên sư phụ cùng sư nương?... Gã đầu cáo thế nào?

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca đã hiểu rõ gia gia cùng má má cùng tiểu sư muội lắm, kiện cáo cũng chẳng làm gì. Chà chà! Đã thừa kiện người ta... còn khéo giả vờ. Chẳng lẽ đại sư ca không biết thật ư?

Lệnh Hồ Xung chấn động tâm linh. Hắn võ lễ ngay lập tức, trong lòng càng tăng thêm phần đau khổ. Hắn nói:

- Lục sư đệ cùng Lâm sư đệ đấu kiếm rồi bị thương, sư phụ cùng sư nương đều biết cả, nhân thế mà trách phạt Lâm sư đệ có đúng thế không?

Hắn nghĩ thâm trong bụng:

- Chắc vì việc sư phụ cùng sư nương trách phạt Lâm sư đệ, rồi cô này giận ta chứ gì?

Nhạc Linh San nói:

- Giữa sư huynh, sư đệ tỷ kiếm với nhau, một bên lỡ tay chứ không phải cố ý đã thương, thế mà gia gia lại o bế Lục hâu nhi, chỉ trách mắng tiểu Lâm tử một trận nặng nề. Gia gia còn bảo công lực tiểu Lâm tử kém cỏi không nên học chiêu số "Hữu Phụng lại nghi" và cấm tiểu muội không được luyện kiếm cho gã. Hay lắm! Thế là đại sư ca được kiện. Nhưng... nhưng tiểu muội không lý gì đến đại sư ca nữa, và vĩnh viễn không nhìn mặt đại sư ca!

Câu "vĩnh viễn tiểu muội không nhìn mặt đại sư ca" lúc bình thời Nhạc Linh San vẫn thường nói với Lệnh Hồ Xung những lúc đùa giỡn nhõng nhẽo. Có điều nàng nói câu này với cặp mắt đưa đẩy, miệng cười chum chim, chẳng có chút gì là "không nhìn mặt cả". Nhưng lần này khác hẳn, nàng nói bằng một giọng rất cương quyết, vẻ mặt rất nghiêm khắc.

Lệnh Hồ Xung tiến lại gần một bước nói:

- Tiểu sư muội... tiểu huynh...

Hắn muốn nói "tiểu huynh thiết tình không hề bảo Lục sư đệ cáo tố vụ này với sư phụ cùng sư nương bao giờ". Nhưng hắn lại nghĩ rằng:

- Mình tự vấn tâm chẳng có điều chi phải hổ thẹn, mình đã không làm việc này hà tất phải năn nỉ ai?

Nên chữ "tiểu huynh" vừa thốt ra khỏi cửa miệng, hắn liền dừng lại không nói nữa.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca làm sao?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh không sao cả. Chỉ nghĩ rằng sư phụ hay sư nương có cấm tiểu sư muội không được chỉ điểm cho Lâm sư đệ luyện kiếm cũng chẳng phải là việc trọng đại, mà sao tiểu sư muội lại oán hận tiểu huynh đến thế?

Nhạc Linh San đỏ mặt lên nói:

- Tiểu muội cứ oán hận đại sư ca đấy! Tiểu muội cứ oán hận đại sư ca đấy! Đại sư ca định dả phá vụ này để hàng ngày tiểu muội không dạy Lâm sư đệ luyện kiếm sẽ lên đây bầu bạn với đại sư ca chứ gì? Hừ! Đại sư ca lắm rồi! Tiểu muội vĩnh viễn không nhìn mặt đại sư ca nữa.

Dứt lời nàng dậm mạnh chân phải xuống đất, băng mình vọt đi.

Lần này Lệnh Hồ Xung không dám vươn tay ra níu kéo nàng nữa. Hắn đau lòng tê tái. Bên tai lại vang lên thanh âm trong trẻo hát khúc "Phúc Kiến sơn ca".

Hắn chạy ra sườn núi ngó xuống thấy bóng sau lưng Nhạc Linh San tha thướt đang chuyển qua một khu thung lũng, cánh tay bên trái thấp thoáng lồng vào ống tay áo bên phải, hắn càng băn khoăn trong dạ nghĩ thầm:

- Mình kéo rách tay áo nàng nếu nàng tố cáo vụ này với sư phụ cùng sư nương thì hai vị lão gia tất bảo mình là kẻ khinh bạc vô lễ với tiểu sư muội. Vậy...biết làm

thế nào bây giờ? Vụ này mà đồn đại ra thì ngay bọn sư đệ, sư muội cũng coi rẻ mình rồi.

Nhưng hần là người khoát đạt, liền bụng bảo dạ:

- Thực tình ta có khinh bạc với nàng đâu mà ngại? Đại trưởng phu làm việc không hổ thẹn với lương tâm là đủ. Còn người ta muốn nghĩ thế nào thì mặc họ, mình giữ thế nào được?

Tuy Lệnh Hồ Xung không quan tâm đến việc níu rách áo Nhạc Linh San nữa, nhưng hần nghĩ tới chuyện nàng chỉ vì không được dạy kiếm cho Lâm Bình Chi mà đem lòng giận dữ thì trong lòng hần lại xót xa. Lúc đầu hần còn đem dạ khoan hồng, tự giải thích:

- Tiểu sư muội nhỏ tuổi hiếu động mà mình phải ở trên núi sám hối, không ai chuyện trò để nàng giải muộn, vậy nàng phải kiếm con người tuổi suýt soát ngang nhau là Lâm sư đệ để làm bầu bạn, chứ thực ra nàng có lòng dạ nào khác đâu?

Nhưng sau hần lại nghĩ rằng:

- Mình cùng nàng ở với nhau từ nhỏ đến lớn, tình nghĩa thâm trọng biết là chừng nào? Lâm sư đệ đến Hoa Sơn bất quá mới được mấy tháng thì mối thân sơ hậu bạc khác nhau chứ?

Hần nghĩ tới đây rồi lại đau lòng. Hôm ấy hần hết từ trong động chạy ra sườn núi, lại từ sườn núi chạy vào trong động, chạy lui chạy tới không biết đến mấy trăm lần. Suốt ngày như vậy rồi đến chiều tối chỉ thấy Lục Đại Hữu đem cơm lên. Gã đặt cơm xuống bàn xối ra bát rồi nói:

- Mời đại sư ca dùng cơm đi!

Lệnh Hồ Xung ừ một tiếng cầu đưa bát lên và hai miếng mà không sao nuốt được. Hần liếc mắt nhìn ra sườn núi rồi uể oải đặt bát cơm xuống.

Lục Đại Hữu hỏi:

- Đại sư ca! Sắc mặt đại sư ca coi thâm lắm. Phải chăng trong người không được khoan khoái?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Không sao đâu.

Lục Đại Hữu nói:

- Món nấm này do tiểu đệ hôm qua đi hái về nấu cho đại sư ca ăn. Đại sư ca nếm thử coi mùi vị thế nào.

Lệnh Hồ Xung không nỡ phạt ý gã gấp nấm ăn mấy miếng rồi khen:

- Ngon lắm!

Thực ra nấm có mùi vị thơm ngon mà miệng hần chẳng thấy ngon lành chút nào.

Lục Đại Hữu cười hì hì nói:

- Đại sư ca ơi! Tiểu đệ báo cho đại sư ca biết một tin rất hay. Sư phụ cùng sư nương bắt đầu từ ba bữa nay đã cấm Lâm tiểu tử không được theo tiểu sư muội để học kiếm nữa.

Lệnh Hồ Xung lạnh lùng hỏi lại:

- Sư đệ đấu kiếm với Lâm sư đệ không nổi rồi đến khóc lóc kể lể với sư phụ cùng sư nương, có phải thế không?

Lục Đại Hữu nhảy bổ lên hỏi:

- Ai bảo tiểu đệ không địch nổi gã. Tiểu đệ... tiểu đệ...

Gã nói đến đây lập tức im bặt.

Lệnh Hồ Xung vốn đã hiểu rõ. Tuy Lâm Bình Chi nhờ chiêu "Hữu phụng lai nghi" mà xuất kỳ bất ý đả bại Lục Đại Hữu nhưng Lục Đại Hữu nhập môn đã lâu ngày thì bất luận thế nào Lâm Bình Chi cũng chưa phải là đối thủ của gã được. Sở dĩ gã có tố cáo với sư phụ, sư mẫu thực ra cũng chỉ vì hấn.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ:

- Té ra bọn sư đệ sư muội đều có lòng tội nghiệp cho mình và chúng đã hiểu hết ít lâu nay tiểu muội không ưa mình nữa chỉ vì chuyện Lâm Bình Chi. Lục sư đệ vì giao hữu với mình mới nghĩ cách vặn hỏi tình thế. Hừ! Bậc đại trượng phu khi nào chịu để cho ai thương xót?

Đột nhiên hấn nổi cơn tức giận như người điên, cầm lấy bát cơm đĩa rau liệng cả xuống vực sâu rồi thét lên:

- Ai cần người đa sự? Ai cần người đa sự?

Lục Đại Hữu giật mình kinh hãi. Trước nay gã vẫn kính phục đại sư ca đến cực điểm không ngờ lại làm cho hấn phần khích đến thế. Gã hoảng sợ vô cùng chỉ lùi hoài, miệng ấp úng:

- Đại... đại sư ca!...

Lệnh Hồ Xung liệng hết cơm rau xuống vực sâu rồi vẫn chưa nguôi giận. Tien tay lượm từng khối đá tiếp tục liệng xuống hang sâu hoài.

Lục Đại Hữu nói:

- Đại sư ca! Đúng là tiểu đệ chẳng ra gì... đại sư ca đánh đòn đi!

Lệnh Hồ Xung tay đang cầm viên đá nghe gã nói vậy liền quay lại lớn tiếng hỏi:

- Sư đệ có điều chi không tốt?

Lục Đại Hữu sợ tái mặt, lùi thêm một bước miệng ấp úng:

- Tiểu đệ... tiểu đệ... cũng không biết.

Lệnh Hồ Xung buông tiếng thở dài, liệng viên đá trong tay ra ngoài xa rồi kéo tay Lục Đại Hữu nói:

- Lục sư đệ ơi! Xin lỗi nhé! Đây là tự tiểu huynh nổi cơn phiền muộn, không can gì đến Lục sư đệ cả.

Lục Đại Hữu thở phào một cái nói:

- Để tiểu đệ xuống lấy cơm khác lên cho đại sư ca.

Lệnh Hồ Xung gạt đi:

- Không! Không cần nữa! Mấy bữa nay tiểu huynh đắng miệng không muốn ăn.

Lục Đại Hữu liếc nhìn thấy thùng cơm bữa qua để trên bàn vẫn còn nguyên chưa đụng đến. Gã không khỏi lộ vẻ lo âu, liền hỏi:

- Đại sư ca! Cả hôm qua đại sư ca cũng không ăn cơm ư?

Lệnh Hồ Xung gượng cười đáp:

- Lục sư đệ bất tất phải quan tâm. Mấy bữa nay tiểu huynh đắng miệng không muốn ăn mà thôi.

Lục Đại Hữu không dám nói nữa. Hôm sau chưa đến giờ thân gã đã xách cơm lên núi bụng bảo dạ:

??

- Lệnh Hồ Xung vẫn giương mắt lên ngậy ngậy ngổ ngổ hồi lâu rồi nhắm lại. Cả đến lúc

Lục Đại Hữu cùng Nhạc Linh San đi rồi hắn vẫn lơ mờ thủy chung không tỉnh táo lại.

Chuyến này Lệnh Hồ Xung bị bệnh đến hơn một tháng mới dần dần thuyên giảm. Nhạc Linh San tới thăm hắn ba lần. Lần thứ hai thần trí hắn đã phục hồi lại. Vừa thấy nàng đến hắn tỏ ra vui mừng khôn xiết. Lần thứ ba nàng lên thăm bệnh thì Lệnh Hồ Xung đã ngồi dậy được. Hắn ăn mấy miếng điểm tâm mà nàng đem lên cho. Rồi từ hôm ấy tuyệt không thấy bóng nàng nữa. Sau Lệnh Hồ Xung đi lại được thì quá nửa ngày hắn ra sườn núi trông ngóng tiểu sư muội, nhưng khi nghe tiếng bước chân thì biết là Lục Đại Hữu trèo lên, chẳng thấy hình bóng Nhạc Linh San đâu cả. Một hôm vào lúc xế chiều, Lệnh Hồ Xung đang ngồi chú ý trông ngóng sườn núi thì thấy hai bóng người bước chân mau lẹ dị thường thoăn thoắt đi lên. Người đi trước áo quần tha thướt đúng là bóng dáng người đàn bà. Hai người này khinh công cực cao, trên vách núi dốc ngược chẳng khác đi trên đất bằng. Hắn chú ý nhìn kỹ thì ra sư phụ cùng sư nương. Hắn mừng quá lớn tiếng reo:

- Sư phụ, sư nương!

Chỉ trong khoảnh khắc, Nhạc Bất Quần và Nhạc phu nhân song song vượt lên sườn núi. Phu nhân tay xách thùng cơm.

Theo luật lệ phái Hoa Sơn mấy đời truyền lại thì tên đệ tử bị trừng phạt trên sơn động để quay mặt vào vách sám hối, sư huynh, sư đệ đồng môn không được lên đây trò chuyện. Dù là đồ đệ của kẻ thụ hình cũng không được lên núi thăm thầy. Thế mà chính vợ chồng Nhạc Bất Quần lại thân hành lên thăm hắn nên hắn hoan hỉ khôn xiết!

Hắn vội chạy tới trước mặt phục xuống lạy. Hắn ôm lấy hai chân Nhạc Bất Quần la lên:

- Sư phụ sư nương! Đệ tử nhớ hai lão nhân gia đến chết đi được.

Nhạc Bất Quần nhú cặp lông mày. Lão đã biết tên đại đệ tử này rất giàu tình cảm, khó bề khắc chế lòng mình được. Đây chính là một điều tối kỵ về việc luyện võ công thượng thừa của phái Hoa Sơn.

Trước khi vợ chồng Nhạc tiên sinh lên núi đã dò hỏi bệnh tình Lệnh Hồ Xung. Tuy bọn đệ tử không nói rõ, nhưng nghe giọng lưỡi chúng, hai vị đã đoán ra nguyên nhân nhiễm bệnh của hắn do Nhạc Linh San mà ra. Khi hai vị kêu con gái đến gần hỏi ngọn ngành cho rõ sự thực thì thấy nàng ấp úng, giọng nói không được tự nhiên lại càng biết rõ hơn.

Bây giờ Nhạc Bất Quần nghe hắn thổ lộ tâm tình liền biết ngay nửa năm trời ở trên sơn động sám hối, hắn tuyệt không tấn tới được chút nào. Trong lòng lão rất đổi không vui, lão buông tiếng thở dài.

Nhạc phu nhân đưa tay ra nâng Lệnh Hồ Xung dậy, cặp mắt trong sáng của bà chăm chú nhìn hắn hồi lâu thấy dong mao tiêu tụy kém vui tươi hơn hỏ ngày trước xa lắm. Bất giác bà sinh lòng thương xót cất giọng dịu dàng hỏi:

- Xung nhi! Sư phụ cùng ta vừa ở ngoài quan ải về nghe tin người mắc bệnh trầm trọng, bây giờ người đã bớt nhiều chưa?

Lệnh Hồ Xung nóng cả mặt mày cơ hồ sa lệ. Hắn đáp:

- Đệ tử bình phục rồi. Hai vị lão nhân gia đi đường xa nhọc mệt về tới nơi đã lên thăm đệ tử....

Hắn nói tới đây, tâm tình xú động, không nhịn được đâm ra ghen ngào, phải quay đầu nhìn ra chỗ khác mà lau nước mắt.

Nhạc phu nhân lấy trong thùng cơm ra một bát sâm thang nói:

- Đây là thứ "Dã sơn nhân sâm" ở ngoài quan ải nấu thành thang rất bổ ích cho thân thể. Người hãy uống đi!

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến sư phụ cùng sư nương đi đường xa muôn dặm vừa đến lại đem ngay nhân sâm cho mình uống trước tiên thì trong lòng cảm kích vô cùng. Hắn bưng lấy bát sâm tay run lẩy bẩy để vãi ra mất một chút.

Nhạc phu nhân liền giơ tay ra cầm lấy bát sâm kê vào miệng cho Lệnh Hồ Xung uống.

Lệnh Hồ Xung uống từng hớp lớn cho xong rồi nói:

- Đa tạ sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quần đưa ngón tay ra chẩn mạch cho Lệnh Hồ Xung thì thấy mạch phù động mà chạy nhanh quá thì biết nội công so với ngày trước thoái bộ rất nhiều. Lão càng không vui, lạnh nhạt nói:

- Bệnh thì khỏi rồi...

Ngừng một lát lão hỏi tiếp:

- Xung nhi! Người ở đây sám hối mấy tháng đã làm những việc gì? Sao nội công người chẳng những không tiến mà còn thoái bộ?

Lệnh Hồ Xung cúi đầu đáp:

- Dạ! Xin sư phụ cùng sư nương tha tội cho.

Nhạc phu nhân mỉm cười nói với trượng phu:

- Xung nhi phải một phen mắc bệnh trầm trọng, hiện giờ cũng chưa khỏi hẳn thì dĩ nhiên nội lực phải kém trước. Chẳng lẽ sư ca muốn gã càng phát bệnh công phu lại càng cao cường...

Nhạc Bất Quân ngắt lời:

- Ta khảo nghiệm đây không phải là để coi thân thể gã mạnh hay yếu mà để hiểu nội công tu luyện. Cái này không liên quan gì đến có bệnh hay không. Nội công của bản môn không giống như các phái khác, nếu tu luyện chuyên cần hơn thì dù là trong lúc mắc bệnh cũng tiến bộ không ngừng. Huống chi Xung nhi tu luyện nội công bản môn đã qua 10 năm, nếu gã không bị ngoại thương thì chẳng thể mắc bệnh được. Đây chỉ là vì duyên cớ không kiềm chế được thất tình lục dục.

Nhạc phu nhân biết trượng phu nói đúng bèn quay sang bảo Lệnh Hồ Xung:

- Xung nhi! Sư phụ người trước nay vẫn ôn tồn răn dạy là để người dụng tâm luyện khí tập kiếm. Vậy có phạt người lên sơn động này ở một mình sám hối cái đó không hẳn là để trách phạt mà còn có ý muốn cho người khỏi bị những điều phiền nhiễu bên ngoài làm cho phân tâm. Người ở đây trong một năm thì bất luận nội công hay kiếm thuật phải tiến nhanh mới đúng. Không ngờ... không ngờ... hỡi ôi....

Lệnh Hồ Xung hổ thẹn vô cùng. Hắn cúi đầu xuống nói:

- Đệ tử biết mình có lỗi. Từ nay trở đi sẽ ráng dụng công tu tập.

Nhạc Bất Quân nói:

- Trong võ lâm càng ngày càng xảy nhiều biến cố. Ta cùng sư nương người mấy năm nay không ngớt bồn ba tứ xứ về nhận thấy những mầm họa sắp tới khó mà giải trừ được. Rồi đây tất phát sinh vạ lớn nên trong lòng rất đổi không yên.

Lạo ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Người là đại đệ tử bản môn, ta cùng sư nương người tất đem lòng kỳ vọng vào người, mong người ngày sau có thể chia sẻ gánh nặng phái Hoa Sơn ngày thêm hưng thịnh. Nhưng người vướng víu vào mối tình nhi nữ, không cầu tiến bộ, trễ nhác võ công, khiến chúng ta rất là thất vọng.

Lệnh Hồ Xung thấy sư phụ lộ vẻ lo âu thì vừa sợ hãi vừa hổ thẹn, lạy phục xuống đất nói:

- Đệ tử... đệ tử thật là đáng chết, vì đã cô phụ tấm lòng kỳ vọng của sư phụ cùng sư nương.

Nhạc Bất Quân giơ tay ra nâng hắn dậy mỉm cười nói:

- Người tự biết lỗi là được rồi, nửa tháng sau ta lại lên đây khảo nghiệm kiếm pháp của người.

Lão nói xong chuyển mình đi xuống. Lệnh Hồ Xung la gọi:

- Sư phụ.... có một việc...

Hắn toan bám về những đồ hình trên vách đá hậu động nhưng Nhạc Bất Quần đã vung tay áo một cái rồi băng băng xuống núi.

Nhạc phu nhân khẽ bảo Lệnh Hồ Xung:

- Nửa tháng tới người nên dụng công luyện kiếm pháp cho tinh thực. Vụ này có liên quan đến tương lai suốt đời của người. Vậy người chớ có lơ là, chểnh mảng.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ! Sư nương...

Hắn lại toan nói đến những kiếm chiêu trên vách đá, nhưng Nhạc phu nhân mỉm cười trở vào sau lưng Nhạc Bất Quần xua tay gạt đi, rồi trở gót rảo bước theo lão.

Lệnh Hồ Xung tự hỏi:

- Tại sao sư nương lại nói việc luyện kiếm có liên quan đến cuộc tương lai của đời ta và khuyên ta chớ có lơ là chểnh mảng? Tại sao sư nương chờ sư phụ đi rồi mới ngấm ngấm dặn dò ta. Phải chăng... phải chăng...

Hắn nghĩ tới một việc mà trái tim đập thình thình, nóng cả mặt mày nên không dám nghĩ thêm nữa.

Trong tâm tư hắn nảy ra một mối hy vọng, tự nhủ:

- Phải chăng sư phụ cùng sư nương đã biết ta vì tiểu sư muội mà sinh bệnh và muốn cho tiểu sư muội hòa duyên với ta? Chỉ cần sao ta luyện công cho giỏi, bất luận nội công hay kiếm thuật đều phải xứng đáng để nhận lấy chân truyền của sư phụ? Sư phụ không tiện nói rõ còn sư nương coi ta như con một nên mới thâm dặn ta. Nếu không thì còn có việc gì quan hệ đến cuộc tương lai trong đời ta nữa?

Hắn nghĩ đến đây bất giác tinh thần phấn khởi, liền cầm lấy thanh kiếm luyện lại những chiêu tối cao thâm mà sư phụ đã truyền cho. Nhưng mới luyện chưa xong một lượt trong đầu óc hắn lại nổi lên những đồ hình trong vách đá tại hậu động. Rồi bất luận hắn ra chiêu nào lại nhớ ngay tới cách phá giải. Hắn sử chiêu dở dang rồi dừng kiếm lại nghĩ thầm:

- Những bức đồ hình trên vách đá trong hậu động lần này mình chưa kể rõ được với sư phụ cùng sư nương, nửa tháng sau hai vị lại lên núi mình phải coi kỹ lại để nắm xin hai vị phá giải mối nghi ngờ cho mình mới được.

Những lời nói của Nhạc phu nhân tuy khiến cho Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần nhưng trong vòng nửa tháng việc tu luyện nội công kiếm thuật cũng chẳng tiến bộ được mấy, vì mỗi lúc luyện tập hắn lại phân tâm nghĩ vẩn nghĩ vơ:

- Sư phụ cùng sư nương gả tiểu sư muội cho ta nhưng chẳng hiểu nàng có vui lòng không? Khi ta cùng nàng kết thành phu thê chẳng hiểu nàng có quên được Lâm sư đệ chăng? Thực ra Lâm sư đệ bất quá mới nhập môn được mấy tháng rồi xin nàng huấn luyện kiếm pháp. Thói thường gã có trò chuyện với nàng chỉ là để giải buồn, chắc hai người chưa có tình ý gì. Ta cùng tiểu sư muội sớm tối ở với nhau trong mười mấy năm trời thì gã bì với ra thế nào được? Bữa trước suýt nữa ta mất mạng dưới

chưởng lực của Dư Thượng Hải, may nhờ Lâm sư đệ tiến ra nói mấy lời khẳng khái ta mới thoát nạn. Suốt đời ta không thể quên việc này được và ngày sau ta nên hết lòng tử tế với gã. Nếu gã gặp hoạn nạn mà ta cần hy sinh tính mạng, ta cũng phải xông vào giải cứu cho gã.

Thời gian thấm thoát chẳng bao lâu đã hết nửa tháng.

Hôm ấy vào lúc xế chiều, vợ chồng Nhạc Bất Quần lại đưa nhau lên sơn động sám hối. Lao Đức Nặc, Lục Đại Hữu và Nhạc Linh San ba người theo sau hai vị.

Lệnh Hồ Xung thấy tiểu sư muội cũng lên, hân mở miệng chào:

- Sư phụ, sư nương!

Thanh âm hân run lên vì xúc động.

Nhạc phu nhân thấy Lệnh Hồ Xung tươi tỉnh, sắc mặt hồng hào khác hẳn nửa tháng trước đây, bà mỉm cười gật đầu nói:

- San nhi! Người lấy cơm cho đại sư ca ăn no rồi còn luyện kiếm.

Nhạc Linh San vâng lời mở thùng lấy bát đũa, đem đây một bát cơm trắng rồi cười nói:

- Đại sư ca! Mời đại sư ca dùng cơm đi!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa... đa tạ...

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Sao? Đại sư ca hãy còn nóng lạnh hay sao mà giọng nói run run?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Không... không có gì cả. Hân tự nhủ:

- Nếu rồi đây sớm tối mình được có nàng ngồi bên mà ăn cơm thì suốt đời chẳng còn mong mỗi điều chi nữa.

Lúc này lòng hân rạo rức chẳng để ý gì đến cơm nước, chỉ ăn lấy ăn để cho chóng hết.

Nhạc Linh San cười hỏi:

- Tiểu muội lấy thêm cơm cho đại ca ăn nhé.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đa tạ! Tiểu huynh không ăn nữa. Sư phụ cùng sư nương đang chờ ngoài kia.

Hân vội bước ra ngoài động thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần đang sánh vai ngồi trên phiến đá lớn. ánh tịch dương chiếu vào phía sau hia vị in bóng dài lê thê trên sườn núi.

Lệnh Hồ Xung chạy đến trước mặt hai vị khom lưng thi lễ. Hân muốn nói nhiều cảm thấy nói gì cũng không ổn.

Lục Đại Hữu đưa mắt nháy hân mấy cái, vẻ mặt ra chiều hóm hỉnh.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chắc Lục sư đệ được hay tin gì đây nên gã hoan hỉ cho mình.

Nhạc Bất Quần đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung mấy lần rồi nói:

- Hôm qua Cao Căn Minh ở Trường An về cho hay Điền Bá Quang đã gây ra mấy vụ đại án tại trong thành.

Lệnh Hồ Xung sững sốt nói:

- Điền Bá Quang đến Trường An ư? Hành động của gã hầu hết là những việc đòi bại.

Nhạc Bất Quần nói:

- Cái đó lại còn phải bàn. Người có biết nhà học Hoắc ở Thiên Cân trang trong thành Trường An chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng! Ddệ tử biết lắm. Hoắc trang chúa có mối thâm giao với sư phụ "Cương tiên thiết bài thiên cân trọng" nổi tiếng võ lâm từ lâu. Chẳng lẽ Điền Bá Quang... lại đến sinh sự ở Thiên Cân trang ư?

Nhạc Bất Quần ngừng đầu lên nhìn đám mây trắng bay lơ lửng trên trời, thủng thẳng đáp:

- Nhị tiểu thư của Hoắc trang chúa đã chết treo trước đây ba đêm.

Lệnh Hồ Xung nghe nói Điền Bá Quang gây ra án mạng ở thành Trường An thì chắc là gã đã gian dâm cướp bóc, nhưng hấn không ngờ gã dám lớn mật can dỡ với cả nhà Hoắc Quyền trang chúa.

Hoắc Quyền năm nay đã ngoài 70 tuổi. Lão tay trái sử "thiết bài" tay hữu dùng "cương tiên", võ công rất cao cường. Người võ lâm kêu lão bằng "Cương tiên thiết bài thiên cân trọng" không phải vì hai món binh khí của lão nặng tới nghìn cân mà là tán dương ngoại công của lão mãnh liệt hơn đời. Luồng lực đạo vận vào khí giới nặng tới nghìn cân. Nhạc Bất Quần chỉ nói nhị tiểu thư nhà lão chết treo, không muốn kể rõ ràng đã bị Điền Bá Quang cưỡng gian ô nhục là vì ở trước mắt Nhạc phu nhân cùng Nhạc Linh San lão chỉ nói ý mà thôi.

Lệnh Hồ Xung ủa lên một tiếng rồi hần học nói:

- Thằng cha này chẳng điều tàn ác nào là gã không làm. Thật là đáng giết. Sư phụ! Chúng ta...

Nói tới đây hấn ngừng lại. Nhạc Bất Quần hỏi:

- Làm sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Gã đến hoành hành trong thành Trường An thì rõ ràng coi phái Hoa Sơn ta không vào đâu. Nhưng sư phụ cùng sư nương địa vị tôn trọng không tiện giết gã cho như bảo kiếm. Còn đệ tử bản lãnh không địch lại tên ác tặc kia. Huống chi hiện mình là kẻ có tội không thể đi kiếm gã được.

Nhạc Bất Quần nói:

- Nếu người nắm chắc có thể giết được tên ác tặc Điền Bá Quang để báo thù cho Hoắc trang chúa thì ta cho người hạ sơn lấy công chuộc tội. Vậy người hãy diễn lại chiêu "Vô song vô đối Ninh thị nhất kiếm" mà sư nương đã truyền cho để ta thử coi. Nửa năm nay trên này chắc người đã luyện được đến bảy tám thành. Bây giờ người xin sư nương chỉ điểm thêm cho, chẳng lẽ lại không đối phó được với gã ác tặc họ Điền ư?

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Chiêu kiếm này sư nương chưa truyền thụ cho ta nhưng bữa trước người đã diễn thử thì tuy người chưa chính thức truyền thụ song về công phu của bản môn ta đã học tinh thâm, vậy phải lĩnh hội được yếu điểm về chiêu này và sư phụ tưởng ta ở đây nửa năm rèn luyện thành thuộc không còn sai mấy nữa.

(chú thích:thiếu 1 trang)

© [HQD](#)